

као најбољи новелиста и најсјајнији стилиста. Он има и других заслуга, као што смо видели. Он је био моћан народни трибун ретке смелости, један од највећих словеначких родољуба узорне моралне храбрости. Али више од свега по природи свога талента био је песник расположења, и песник остао до краја живота. Само је песник могао тако дубоко да осети и тако сугестивно да изнесе величину непресушне материнске љубави и хероизам жене у патњи, пожртвовању и самопрегоревању. Само је песник могао да испева тако топле химне домовини, Љубљани и народном васкрсењу. Само песник могао је да створи сјајну ритмовану прозу и најлепши језик којим се у Словенији до сада писало. Љубав према мајци, снови и чежње, народни идеал слободе били су храм, ризница, „заклењена камрица“ из које је Цанкар уметник црпео неслућена богаства. Због тога ће његово дело трајно остати велика драгоценост наше књижевности.

## Кете и Мурн.

1876—1899.    1879—1901.

Врло угледно место у словеначкој „Модерни“ заузимају два рано преминула песника. То су Драготин Кете (Звонослав-Зор-Михаел Михајлов) и Јосип Мурн Александров.

Кете се родио 19 јануара 1876 на Прему на Нотрањском, где му је отац био учитељ. У Љубљани је учио гимназију, али у шестом разреду напушта школу, јер није могао да плаћа школарину. Мученички довршава гимназију у Новом Месту издржавајући се од приватних часова. У Трсту је служио војску. На вежбама озебе, разболи се од туберкулоле и живот заврши у старој фабрици шећера у Љубљани 26 маја 1899.

Кете је дакле живео само двадесет и три године, али је пет година радио на књижевности. Оставио је лепу збирку песама чији сонети достижу каткад лепоту Прешернових сонета. Веселе, духовите, са пуно хумора, Кетеове песме изражавају његову младићски несташну, ведру, „сунчану природу“. На њима има утицаја народне поезије.